

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 98/2021-51

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou POTOMA & Co., s. r. o., Panenská 5, Bratislava, IČO 36 861 898, proti postupu Sociálnej poisťovne, ústredia v konaní o odvolaní proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočky Bratislava č. 700-0214875011-GC04/11 zo 7. júla 2011 a v konaní o odvolaní proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočky Bratislava č. 700-0214874711-GC04/11 zo 7. júla 2011 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. júla 2020 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) na zachovanie osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1, na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1, na inú právnu ochranu a na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1, na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 a porušenia základných práv podľa Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) na zachovanie osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 10 ods. 1, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Sociálnej poisťovne, ústredia označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zakázal Sociálnej poisťovni, ústrediu pokračovať v porušovaní označených práv, zrušil v záhlaví uvedené rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pobočky Bratislava a aby Sociálnej poisťovni, ústrediu prikázal vykonať výmaz sťažovateľa zo zoznamu dlžníkov Sociálnej poisťovne. Sťažovateľ si uplatňuje finančné zadosťučinenie vo výške 165 711,64 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

3. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Bratislava č. 700-0214875011-GC04/11 zo 7. júla 2011 bolo sťažovateľovi predpísané dlžné poistné vo výške 4 153,80 eur za obdobie január 2009 až jún 2010. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Bratislava č. 700-0214874711-GC04/11 zo 7. júla 2011 bolo sťažovateľovi predpísané dlžné poistné vo výške 449,31 eur za obdobie júl 2008, november 2008 a december 2008 (ďalej aj „predmetné rozhodnutia“). Predmetné rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 18. júla 2012, a to na základe fikcie doručenia, pričom boli doručované sťažovateľovi na adresu [REDAKOVANÉ], a následne na adresu [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ ale tvrdí, že o predmetných rozhodnutiach sa dozvedel až 9. júla 2014, keď mu bol zablokovaný súkromný bankový účet súdnym exekútorom vykonávajúcim exekúciu na základe predmetných rozhodnutí Sociálnej poisťovne ako exekučných titulov.

4. Sťažovateľ preto podal 30. júla 2014 proti predmetným rozhodnutiam Sociálnej poisťovne odvolania, v ktorých okrem iného tvrdil, že mu tieto boli doručované nesprávne. Zároveň sťažovateľ adresoval Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky podnet na podanie protestu prokurátora proti predmetným rozhodnutiam Sociálnej poisťovne, ako aj proti exekúcii vedenej na ich základe. Taktiež podal na Okresnom súde Bratislava III námietky proti exekúcii a návrh na odklad exekúcie vykonávanej na základe predmetných rozhodnutí Sociálnej poisťovne.

5. Sociálna poisťovňa, ústredie rozhodnutím č. 45557-2/2014-BA z 22. augusta 2014 a rozhodnutím č. 45558-2/2014-BA z 25. augusta 2014 prerušila konania vo veci odvolaní sťažovateľa proti predmetným rozhodnutiam Sociálnej poisťovne, pretože podnet sťažovateľa na podanie protestu mohol mať vplyv na odvolacie konanie. Upovedomeniami o spôsobe vybavenia podnetu č. k. Pd 170/14/1101-2 a č. k. Pd 146/14/1101-7 Okresná prokuratúra Bratislava I (ďalej len „okresná prokuratúra“) 23. septembra 2014 odložila sťažovateľove podnety na podanie protestu prokurátora ako predčasné bez prijatia opatrenia. Okresný súd Bratislava III uznesením 8. decembra 2014 povolil odklad exekúcie vykonávanej na základe predmetných rozhodnutí Sociálnej poisťovne na dobu do právoplatného rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa proti predmetným rozhodnutiam.

6. Sociálna poisťovňa, ústredie vyjadrením č. 17093-4/2015-BA a č. 17094-4/2015-BA z 2. marca 2015 oznámila, že sťažovateľom podané odvolania proti predmetným rozhodnutiam boli podané po zákonom ustanovenej lehote na podanie odvolania. Sťažovateľ tvrdí, že mu tieto vyjadrenia neboli doručené a dozvedel sa o nich iba sprostredkované z odpovede Sociálnej poisťovne, pobočky Bratislava z 21. júna 2019 na jeho list z 15. mája 2019, ktorým žiadal Sociálnu poisťovňu o výmaz zo zoznamu dlžníkov Sociálnej poisťovne.

7. Sťažovateľ podal následne 26. februára 2020 Sociálnej poisťovni, ústrediu sťažnosť na postup Sociálnej poisťovne v predmetnej veci, pričom tvrdil, že Sociálna poisťovňa stále nerozhodla o jeho odvolaniach proti predmetným rozhodnutiam. Oznámením o výsledku prešetrenia sťažnosti č. ES20200075/SPÚ z 13. mája 2020 oznámila Sociálna poisťovňa sťažovateľovi, že pretože predmetné rozhodnutia Sociálnej poisťovne nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť 18. júla 2012, ním podané odvolania doručené 4. augusta 2014 boli podané po zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania, a zároveň, že zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov neupravuje preskúmanie rozhodnutia na základe oneskorene podaného odvolania. Sťažnosť sťažovateľa preto Sociálna poisťovňa vyhodnotila ako neopodstatnenú.

II. Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ nesúhlasí s tvrdením Sociálnej poisťovne, že jeho odvolania boli vybavené poukazom na ich oneskorenosť, a zastáva názor, že o ním podaných odvolaniach nebolo stále riadne rozhodnuté. Tým, že v priebehu 6 rokov od ich podania o sťažovateľových odvolaniach nebolo rozhodnuté, sťažovateľ sa domnieva, že Sociálna poisťovňa, ústredie porušuje jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým postupom Sociálnej poisťovne, ústredia bolo porušené aj jeho základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 36 ods. 1 listiny a jeho právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru,

- konkrétne tým, že Sociálna poisťovňa nedôvodne a nezákonne prerušila odvolacie konanie a následne po vydaní upovedomení o spôsobe vybavenia podnetu č. k. Pd 170/14/1101-2 a č. k. Pd 146/14/1101-7 zo strany okresnej prokuratúry nepokračovala riadne v odvolacom konaní,
- ďalej tým, že nedodržala zákonnú lehotu na rozhodnutie o jeho odvolaniach,
- tiež tým, že Sociálna poisťovňa, pobočka Bratislava nesprávne identifikovala sťažovateľa ako samostatne zárobkovo činnú osobu, doručovala mu predmetné rozhodnutia na nesprávne adresy a následne nezákonným spôsobom aplikovala fikciu doručenia.

Sťažovateľ zároveň poukázal na to, že jedno z predmetných rozhodnutí Sociálnej poisťovne (č. 700-0214875011-GC04/11 zo 7. júla 2011) bolo nesprávne aj z materiálnej stránky, pretože mu ním bolo predpísané dlžné poistné za obdobie január 2009 až jún 2010 a sťažovateľ vykonával advokáciu samostatne ako fyzická osoba iba do 31. januára 2009, od 1. februára 2009 vykonával advokáciu ako spoločník a konateľ obchodnej spoločnosti (spoločnosti s ručením obmedzeným, pozn.).

10. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že od augusta 2008 je nezákonne a nedôvodne vedený vo verejne dostupnom zozname dlžníkov Sociálnej poisťovne a od 1. januára 2015 je tiež nezákonne a nedôvodne vedený vo verejne dostupnom centrálnom registri exekúcií, čo má vplyv na jeho podnikanie ako advokáta a jeho bežné financovanie bankami. Podľa sťažovateľa je to práve na podklade predmetných rozhodnutí Sociálnej poisťovne. Podľa sťažovateľa preto napadnutý postup Sociálnej poisťovne, ústredia predstavuje aj porušenie jeho základného práva na zachovanie osobnej cti, dobrej povesti a ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 10 ods. 1 listiny.

11. Sťažovateľ zároveň uvádza, že minimálne od 1. septembra 2018 má obmedzené právo podnikat', pretože podľa § 105b ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov spoločnosť s ručením obmedzeným nemôže založiť osoba, ktorá je vedená napr. v zozname dlžníkov Sociálnej poisťovne. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že jeho evidencia v zozname dlžníkov znižuje jeho kredibilitu a bonitu, pričom práve preto mu malo byť zo strany bánk odmietnuté poskytnutie rôznych foriem financovania (úver, kontokorentný úver, kreditná karta, pozn.). Napadnutému postupu Sociálnej poisťovne, ústredia preto pripočítava aj porušenie svojho práva na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 ústavy.

12. Sťažovateľ síce tvrdí, že v predmetnom prípade vyčerpal všetky dostupné právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho práv a slobôd, ale zároveň sa domnieva, že dlhodobý bezprávny stav, ktorý vo vzťahu k nemu udržiava Sociálna poisťovňa, ústredie, predstavuje podľa § 132 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) dôvod hodný osobitného zreteľa, aby ústavný súd neodmietol jeho ústavnú sťažnosť pre jej neprípustnosť. Ďalším dôvodom hodným osobitného zreteľa je podľa sťažovateľa skutočnosť, že Sociálna poisťovňa, pobočka Bratislava vychádzala pri posúdení nároku na poistné voči sťažovateľovi z vecne nesprávnych argumentov, čo podľa sťažovateľa preukazuje aj judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a ústavného súdu (konkrétne rozsudky najvyššieho súdu č. k. 1 Sžso 7/2009 z 30. marca 2010 a č. k. 9 Sžso 45/2010 z 28. septembra 2011, nálezy č. k. II. ÚS 63/2012-52 z 21. februára 2013 a č. k. II. ÚS 426/2012-53 z 21. februára 2013)

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), porušenie základného práva na inú právnu ochranu a práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru), porušenie základného práva na zachovanie osobnej cti, dobrej povesti a ochranu mena (čl. 19 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 10 ods. 1 listiny) a porušenie základného práva na podnikanie (čl. 35 ods. 1 ústavy) postupom Sociálnej poisťovne, ústredia v konaní o odvolaní proti predmetným rozhodnutiam Sociálnej poisťovne.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote:

14. Predmetom ústavnej sťažnosti v tejto časti je námietka sťažovateľa, že správny orgán (Sociálna poisťovňa, ústredie) v jeho veci nekoná, a teda k zbytočným prietahom v namietanom konaní dochádza od momentu, keď podal odvolanie proti predmetným rozhodnutiam, t. j. od 30. júla 2014.

15. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr.

m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). V tejto súvislosti ústavný súd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity totiž okrem iného reflektuje princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

16. K problematike prietáhov v správnom konaní pred správnymi orgánmi disponuje ústavný súd bohatou judikatúrou, z ktorej sa mnohé právne vety stali súčasťou Zbierky nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky. V uznesení č. k. III. ÚS 317/04 (publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 133/2004) ústavný súd konštatoval: „Prostredníctvom ustanovenia § 250t Občianskeho súdneho poriadku poskytuje zákonodarca fyzickým osobám a právnickým osobám právnu možnosť domáhať sa súdnej ochrany ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy v konaniach pred orgánmi verejnej správy, pokiaľ tieto nekonajú bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že sú v konaní nečinné.“ V uznesení sp. zn. I. ÚS 789/07 (publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 67/2007) ústavný súd vyslovil tento záver (právnu vetu): „Ochrany základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sa sťažovatelia nemôžu domáhať v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky v prípade, že prietahy v konaní orgánu verejnej správy (pozemkového úradu) nenamietali podaním žaloby v správnom súdnictve podľa § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Nepodanie žaloby v správnom súdnictve sťažovateľmi sa považuje za nevyužitie všetkých možných prostriedkov nápravy, v dôsledku čoho Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na konanie.“

17. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“) správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Konanie o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy podrobnejšie upravujú § 242 až § 251 SSP. Z § 242 ods. 1 SSP pritom jednoznačne vyplýva, že žalobca sa môže žalobou domáhať odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy v začatom administratívnom konaní. Z uvedených ustanovení Správneho súdneho poriadku vyplýva, že na ne možno v plnom rozsahu aplikovať judikatúru ústavného súdu uplatňovanú do účinnosti Správneho súdneho poriadku podľa § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Uvedená judikatúra ústavného súdu vzhľadom na subsidiaritu právomoci ústavného súdu vylučuje, aby ústavný súd poskytoval ochranu namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť postupom orgánov verejnej správy (IV. ÚS 248/2018, II. ÚS 392/2019).

18. Z už uvedeného vyplýva, že sťažovateľ bol v čase podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu oprávnený domáhať sa ochrany svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných

prieťahov a svojho práva na prejednanie veci v primeranej lehote v konaní správneho orgánu na príslušnom správnom súde na základe žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu a práva na spravodlivý proces:

19. Sťažovateľ namietal, že ak Sociálna poisťovňa, ústredie nevydala v reakcii na jeho odvolania proti predmetným rozhodnutiam Sociálnej poisťovne riadne rozhodnutie, porušila tým aj jeho základné právo na inú právnu ochranu. V tejto časti vytýkal sťažovateľ aj viaceré aspekty rozhodovania Sociálnej poisťovne, pobočky Bratislava, resp. doručovania jej rozhodnutí (viac bod 9 tohto uznesenia).

20. V časti, v ktorej sťažovateľ videl porušenie svojho práva na inú právnu ochranu nerozhodnutím o ním podaným odvolaniach, ústavný súd odkazuje na predošlú stať, t. j. možnosť podať žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy v rámci správneho súdnictva. Právomoc správneho súdu konajúceho o správnej žalobe v tomto prípade predchádza právomoci ústavného súdu. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti netvrdil ani nepreukazoval, že by už uvedený prostriedok ochrany svojich základných práv na správnom súde uplatnil, čo vedie k aktivácii § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

21. V časti, v ktorej sťažovateľ vytýkal porušenie práva na inú právnu ochranu prvostupňovým správnym orgánom (Sociálna poisťovňa, pobočka Bratislava, pozn.), ústavný súd konštatuje, že tieto porušenia sú/boli napravitel'né podaním riadneho opravného prostriedku, prípadne správnej žaloby. Zo samotnej ústavnej sťažnosti je zrejмый skutkový stav a aj kontext, v akom sťažovateľ podal odvolanie proti predmetným rozhodnutiam Sociálnej poisťovne, pobočky Bratislava. V každom prípade v predošlej stati zmienený princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd odmieta ako neprípustné ústavné sťažnosti, z ktorých vyplýva, že sťažovateľ nevyčerpal právny prostriedok, ktorý mu zákon priznáva na ochranu jeho práv a slobôd. Sťažovateľ ako zásah do svojich základných práv a slobôd označil predmetné rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pobočky Bratislava a, uvedomujúc si túto skutočnosť, petit svojej ústavnej sťažnosti formuloval tak, že porušenie jeho práv malo spočívať v postupe Sociálnej poisťovne, ústredia v rámci rozhodovania o ním podaných opravných prostriedkoch. Napriek tomu rozsiahla časť jeho argumentácie v ústavnej sťažnosti smerovala práve proti rozhodnutiam Sociálnej poisťovne, pobočky Bratislava. Tieto časti ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (napr. III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07) považoval iba za súčasť všeobecnej argumentácie sťažovateľa.

22. Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti (vo vzťahu k Sociálnej poisťovni, ústrediu) odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

III.3. K nevyčerpaniu právnych prostriedkov nápravy z dôvodov hodných osobitného zreteľa:

23. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti paradoxne tvrdí, že vyčerpal všetky dostupné právne prostriedky na ochranu svojich práv a slobôd, ale zároveň predostiera ústavnému súdu dôvody, pre

ktoré by sa mal ústavný súd zaoberať meritorne jeho ústavnou sťažnosťou aj v prípade, ak by všetky dostupné právne prostriedky nápravy nevyčerpal.

24. Ústavný súd konštatuje, že takýto postup sťažovateľa je účelový a ním uvedené dôvody sú nedostatočné a nepresvedčivé. Jedným z nich má byť dlhodobý bezprávnny stav, no sťažovateľ vôbec neuvádza, prečo napriek tomuto dlhodobému stavu nevyužil možnosť podať už spomínanú žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy v rámci správneho súdnictva. Navyše sťažovateľ je advokátom, a preto ani nemôže presvedčivo tvrdiť, že nemal vedomosť o existencii a možnostiach správneho súdnictva (sťažovateľ napriek značne obsiahlej ústavnej sťažnosti v rozsahu vyše 40 strán správne súdnictvo ani nespomenul, pozn.). Ďalším dôvodom má byť vecná nesprávnosť minimálne jedného z predmetných rozhodnutí Sociálnej poisťovne. Ústavný súd ale znova opakuje, že sťažovateľ napriek týmto svojim tvrdeniam úplne opomenul ústavou zaručenú možnosť obrátiť sa na súd, aby tento preskúmal rozhodnutie orgánu verejnej správy (čl. 46 ods. 2 ústavy). Navyše táto možnosť jednoznačne vyplývala aj zo samotných judikátov, ktoré uviedol sám sťažovateľ ako podporný argument vecnej nesprávnosti rozhodnutia Sociálnej poisťovne. Ústavný súd preto konštatuje, že žiadny z dôvodov uvedených sťažovateľom nepredstavuje dostatočne relevantný základ, aby ústavný súd v tomto prípade aplikoval výnimku z pravidla o subsidiarite konania o ústavnej sťažnosti podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

25. Na okraj v tejto časti ústavný súd podotýka, že do určitej miery je základom ústavnej sťažnosti tvrdenie o tom, že sťažovateľovi predmetné rozhodnutia Sociálnej poisťovne neboli doručené. Sám sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uvádza, že Sociálna poisťovňa mu predmetné rozhodnutia doručovala najprv na adresu [REDAKOVANÉ], a následne na adresu [REDAKOVANÉ]. V samotnej ústavnej sťažnosti zároveň uvádza svoju adresu trvalého pobytu ako [REDAKOVANÉ]. V prílohe jeho ústavnej sťažnosti je aj kópia obálky s doručenkou doručovanou na adresu [REDAKOVANÉ], pričom z nej vyplýva, že adresát bol na adrese nezastihnutý počas doručovania 12. júna 2012 a rovnako nasledujúci deň 13. júna 2012, preto bola zásielka uložená na pošte po dobu 7 dní. Podľa príjmovej pečiatky bola zásielka vrátená Sociálnej poisťovni 25. júna 2012. Sťažovateľ nepopiera, že ide o adresu jeho trvalého pobytu, ale v ústavnej sťažnosti pomerne stroho (vzhľadom na rozsah svojej ústavnej sťažnosti, pozn.) uvádza, že v období 11. až 24. júna 2012 sa na danej adrese nezdržiaval. Vzhľadom na absenciu akéhokoľvek bližšieho vysvetlenia, prečo sa na adrese svojho trvalého pobytu nezdržiaval, a s poukazom na ním samým predložené doklady o doručovaní na túto adresu vyznieva aj argumentácia sťažovateľa o tom, že mu neboli doručené predmetné rozhodnutia, nepresvedčivo (minimálne pre posúdenie existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa vo vzťahu k nevyčerpaniu dostupných právnych prostriedkov nápravy).

III.4. K namietanému porušeniu základného práva na zachovanie osobnej cti, dobrej povesti a ochranu mena a základného práva na podnikanie:

26. Sťažovateľ v tejto časti ústavnej sťažnosti tvrdí, že ním označené práva sú porušované tým, že je nezákonne vedený v zozname dlžníkov Sociálnej poisťovne a v centrálnom registri exekúcií. Tieto okolnosti sťažovateľ dáva do súvislosti práve s predmetnými rozhodnutiami a napadnutým postupom Sociálnej poisťovne. Ústavný súd ale konštatuje, že v danom prípade medzi týmito okolnosťami absentuje príčinná súvislosť.

27. Sám sťažovateľ tvrdí, že v zozname dlžníkov Sociálnej poisťovne je od augusta 2008, pričom predmetné rozhodnutia Sociálnej poisťovne boli vydané 7. júla 2011 a právoplatnosť nadobudli 18. júla 2012. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ bol v zozname dlžníkov Sociálnej poisťovne zapísaný už pred tým, ako boli predmetné rozhodnutia vydané, a preto medzi jeho evidenciou v tomto zozname a predmetnými rozhodnutiami zjavne chýba príčinná súvislosť. Z uvedeného je zrejmé, že keby aj boli predmetné rozhodnutia neskôr zrušené, evidenciu sťažovateľa v zozname dlžníkov Sociálnej poisťovne (od augusta 2008) by to nemuselo ovplyvniť.

28. Centrálny register exekúcií je verejným zoznamom dostupným na webovom sídle Slovenskej komory exekútorov, do ktorého sa zapisujú údaje o každej právoplatne neskončenej exekúcii. Podrobnosti a rozsah zapisovaných údajov upravuje zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 355/2014 Z. z. o centrálnom registri exekúcií. Podmienkou vyškrtnutia z centrálného registra exekúcií je právoplatné rozhodnutie príslušného exekučného súdu, ktorým by bola exekúcia zastavená alebo skončená inak ako zastavením (§ 211a ods. 2 Exekučného poriadku). Podľa § 211a ods. 3 Exekučného poriadku zápis, zmenu a výmaz vykonáva exekútor, ktorý je poverený vykonaním exekúcie. Uvedené je teda v právomoci odlišného orgánu verejnej moci ako toho, ktorý sťažovateľ označil v ústavnej sťažnosti ako porušovateľa práva.

29. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07), prípadne z iných dôvodov.

30. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom a označenými právami ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2021

Libor Duľa
predseda senátu